

ע"פ 2624/15 - גנאדי פייסחוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 2624/15

לפני:

כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופטת ע' ברון

המערער:

גנאדי פייסחוב

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בבית המשפט
המחוזי בבאר שבע (כב' השופטים: ב' אזולאי, נ'
זלוצ'ובר, י' רז-לוי) ב-תפ"ח 43585-02-13

תאריך הישיבה:

י"ד בכסלו
התשע"ו

(14.12.2016)

בשם המערער:

עו"ד חן בן חיים
עו"ד עילית מידן

בשם המשיבה:

פסק-דין

השופטת ע' ברון:

1. לפנינו ערעור על הכרעת דין מיום 13.11.2014, ולחלופין על גזר דין מיום 2.3.2015, שניתנו בעניינו של המערער בתפ"ח 43585-02-13 על ידי בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופטים ב' אזולאי, י' רז-לוי, נ'

עמוד 1

זלוצ'ובר).

בהכרעת הדין הורשע המערער, יליד שנת 1989, בביצוע שורה של עבירות מין חמורות: אינוס (עבירה לפי סעיפים 345(ב)(2), 345(ב)(4) ו-345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק)); מעשה סדום (עבירה לפי סעיף 347(ב) לחוק בנסיבות סעיפים 345(ב)(2), 345(ב)(4), 345(א)(1) לחוק); ניסיון מעשה סדום (עבירה לפי סעיפים 25 ו-347(ב) לחוק בנסיבות סעיפים 345(ב)(2), 345(ב)(4) ו-345(א)(1) לחוק); מעשה מגונה (עבירות לפי סעיף 348(ב) לחוק בנסיבות סעיפים 345(ב)(2), 345(ב)(4) ו-345(א)(1) לחוק); איומים (עבירות לפי סעיף 192 לחוק); והדחה בחקירה (עבירות לפי סעיף 245(ב) לחוק). בית המשפט המחוזי דן את המערער לעונש של 11 שנות מאסר בפועל (מעת מעצרו ביום 17.2.2013); 24 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מיום שחרורו לא יעבור המערער עבירה מהעבירות שבהן הורשע או כל עבירת מין שהיא פשע; ופיצוי למתלוננת בסך 50,000 ש"ח.

הכרעת הדין

2. הכרעת הדין מגוללת פרשה נוראית שאירעה ערב אחד בחודש פברואר 2013. המתלוננת, ילידת 1994, הגיעה לחופשה בעיר אילת עם אמה - ויצרה קשר עם המערער, שהוא תושב המקום ושעימו היתה לה היכרות מוקדמת (אך שטחית). השניים יצאו לבילוי עם חברים נוספים של המערער - ובתום הבילוי ליווה המערער את המתלוננת אל חדר המלון שבו התאכסנה עם האם. למחרת נפגשו המערער והמתלוננת בפאב, גם הפעם עם חברים נוספים של המערער - אך בתום הבילוי אמר המערער למתלוננת כי עליו להגיע לדירתו, על מנת להביא משם מתנת יום הולדת לאחד החברים. המתלוננת התלוותה למערער לדירתו, ולאחר שנכנסו הוא הראה לה את חדרי הדירה.

כעולה מהכרעת הדין, כשהגיעו לחדר השינה לפתע הפך המערער את עורו. הוא תפס את המתלוננת בכוח בצווארה, חנק אותה, השליך אותה על המיטה, הצמיד סכין לפניה ואיים עליה כי הוא עומד לספור עד עשרים וכי בזמן הזה עליה להתפשט. המערער נעמד מעל המתלוננת בעודה בוכה ומתחננת שיחדול, והחל לספור תוך שהוא מפשיט אותה בחוזקה. לאחר מכן נצמד המערער לגופה ואמר לה "אל תדאגי אני לא הולך לזיין אותך, את רק הולכת למצוץ לי". הוא התפשט בעצמו והחדיר את איבר מינו לפיה של המתלוננת, בעודו אווז בחזה בחוזקה ומחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. כאשר פרצה שוב בבכי הוא הורה לה "לבלוע" את כל איבר המין שלו, ובעודו מחדיר שוב את איבר מינו לפיה חנק אותה, משך בשערה בכוח והכה אותה בישבנה. לאחר מכן אמר המערער למתלוננת "הבטחתי שלא אזיין אותך אבל זה לא אומר שום דבר על חורים אחרים", והוריד את ראשה בכוח כלפי מטה בכוונה להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה. המתלוננת בכתה והתחננה שיפסיק, ואז אמר לה המערער כי יש לה עשר שניות להביאו לסיפוק - ושוב החדיר את איבר מינו לפיה, תוך שהוא מורה לה להסתכל עליו תוך כדי מעשה. בהמשך שוב סובב המערער את המתלוננת בחוזקה ונצמד אל גופה מאחור בכוונה להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה, אך בסמוך לאחר מכן חדל ממעשיו ואמר לה "תראי מה שקרה לי עכשיו, אני לא נמשך אליך אפילו לא עומד לי". טרם שאיפשר לה ללכת, איים המערער על המתלוננת שלא תתלונן נגדו - שאחרת הוא ידאג "לחסל" כל דור במשפחה שלה; שאחיו, שהם צ'צ'נים, יפגעו במשפחתה; ואחר כך הוסיף שהוא מצטער וביקש שלא תהרוס לשניהם את החיים. המערער יצא עם המתלוננת מדירתו אל הרחוב, והיא אמרה לו שתיכנס לקיוסק הקרוב ומשם תזמין מונית - והוא עזב אותה ושב לדירה.

3. המערער כפר במיוחס לו, וטען כי קיים עם המתלוננת מגע מיני קל בלבד, שכלל נשיקות וגיפופים, והדבר נעשה בהסכמה. עוד לגרסת המערער, הוא ביקש מן המתלוננת לקיים יחסי מלאים אך היא סירבה, שאז הוא סילק

אותה מדירתו ועל כך היא מבקשת להתנקם בו כעת.

לנוכח כפירתו של המערער בהאשמות נגדו, נשמעו בבית המשפט המחוזי עדויות והובאו ראיות, ולאחריהן הורשע המערער פה אחד בעבירות המנויות לעיל. הכרעת הדין מפורטת ומנומקת כדבעי, ומבוססת על קביעות עובדתיות וממצאי מהימנות שכידוע אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בהם (ראו: ע"פ 2350/15 שהאב נ' מדינת ישראל, בפסקה 14 (1.12.2016), וההפניות שם). בתמצית, עדותה של המתלוננת הותירה רושם אמין וחיובי ביותר בקרב שופטי ההרכב, ואף נמצאו לה חיזוקים לרוב - ומשכך נקבע כי יש להעדיף את גרסתה על פני גרסתו של המערער. בתוך כך, נקבע כי עדות המתלוננת נתמכת בעדותו של המוכר בקיוסק שאליו נכנסה לאחר שיצאה מדירת המערער; בעדות אימה של המתלוננת; עדותו של רב שעימו שוחחה המתלוננת סמוך לאחר האירוע; וכן במסמכים מאת גורמים במרכז הסיוע לנפגעות פגיעה מינית ובצה"ל, שאליהם פנתה המתלוננת טרם פנייתה למשטרה. בית המשפט המחוזי קבע כי מתוך העדויות הללו ניכר מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת בצאתה מדירתו של המערער - באופן המתיישב עם גרסתה שלה; ואינו מתיישב עם גרסתו של המערער, שלפיה לא אירע דבר חריג בדירתו פרט לאכזבתה של המתלוננת על כי לא גילה בה עניין.

במהלך הדיון לפנינו הצהיר המערער כי הוא חוזר בו מן הערעור על הכרעת הדין - וטוב עשה, שכן הכרעת הדין נטועה היטב בממצאים העובדתיים ובהערכת מהימנותם של העדים, שעליהם נתן בית המשפט את דעתו ביסודיות ובשום שכל. משכך אנו מורים על דחייתו של הערעור ברכיב זה.

גזר הדין

4. בית המשפט המחוזי העמיד את מתחם העונש ההולם על 9-12 שנות מאסר בפועל - תוך שציין כי "הנאשם הורשע בביצוע עבירות מין חמורות ביותר במתלוננת. המעשים נעשו תוך שימוש באלימות, איומים והפחדה כשהוא מצמיד סכין תחת עיניה של המתלוננת לאחר שהתנגדה, תופס את צווארה בכוח, חונק אותה, תוך כדי ספירה לאחור ואיומים על המתלוננת שתתפשט ותיענה לבקשותיו, וכל זאת תוך השפלתה וביזויה". בקביעת המתחם נתן דעתו בית המשפט אף לסבל ולביזוי שהסב המערער למתלוננת, וכן לנזקים שנגרמו לה במישור הרגשי והתפקודי. בתוך כך נאמר עוד, כי "תוצאות המעשים והפגיעה ניכרות לא רק במתלוננת עצמה אלא בכל בני המשפחה, בהוריה ובאחיה כאשר המשבר העמוק אליו נקלעה המשפחה גרם אף להעתקת מקום המגורים מהעיר בה התגוררו ובה היו נטועים שורשי המשפחה במשך שנים רבות. המשפחה כולה שילמה מחיר כבד בעצם המעבר, והכל על מנת להתחיל מחדש במקום בו הם אינם מוכרים ואיש לא יודע על דבר המעשה". עוד בגזר הדין, ועל מנת לעמוד על מדיניות הענישה הנוהגת, סקר בית המשפט המחוזי פסקי דין שאותם מצא כרלוונטיים לעניינו של המערער.

בגזירת העונש המתאים למערער סבר בית המשפט המחוזי כי יש צורך בענישה מוחשית - וזאת על מנת להבהיר למערער את חומרת מעשיו ולהרתיע אותו לבל יבצע מעשים דומים בעתיד; וכן על מנת לקדם את המאבק בעבירות מין, שהן בבחינת רעה חולה בחברה הישראלית. ועוד נאמר בגזר הדין כי יש ליתן משקל ממשי לכך שמתסקיר שירות המבחן שנערך למערער עולה כי הלה אינו מגלה כל חרטה על מעשיו או אמפתיה כלפי המתלוננת, וכי הוא נוהג להשתמש באחרים בסביבתו לסיפוק צרכיו (להלן: התסקיר). לעומת זאת, לזכותו של המערער נזקפו גילו הצעיר והעובדה שעברו הפלילי אינו מכביד; נסיבות חייו הקשות; וכן כי במהלך חייו הוא נאבק, ולרוב גם הצליח, לנהל אורח חיים נורמטיבי הכולל עבודה וקשר זוגי. סופו של דבר, נמצא כי יש לגזור את עונשו של המערער ברף העליון של מתחם העונש ההולם,

וכמפורט לעיל בית המשפט השית עליו 11 שנות מאסר בפועל, 24 חודשי מאסר על תנאי, וכן פיצוי למתלוננת בסך 50,000 ש"ח.

5. הערעור מופנה נגד רכיב המאסר בפועל. המערער טוען כי שגה בית המשפט המחוזי בקביעת המתחם, וכן כי העונש שהושת עליו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת באופן משמעותי ואינו תואם את חומרת העבירות ואת נסיבותיהן. לגישתו של המערער, המעשים שבהם הורשע הם לא מן החמורים שבעבירות המין - שכן לא מתקיימות בהם נסיבות מחמירות כדוגמת ניצול יחסי מרות או יחסים בתוך המשפחה, והמתלוננת לא היתה קטינה או חסרת ישע בעת ביצוע המעשים; ומשכך סבור המערער כי מתחם העונש ההולם עומד על 2-5 שנות מאסר בלבד. בהתייחס לגזירת העונש בתוך המתחם, לטענת המערער בית המשפט המחוזי לא נתן משקל מספיק לנסיבותיו האישיות כפי שהן עולות מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו, וכן לעובדה שעברו הפלילי נקי פרט לרישום ללא הרשעה מעת היותו קטין.

המשיבה סבורה כי העונש שהושת על המערער הולם את חומרת מעשיו של המערער, וכי אין מקום להתערב בגזר הדין.

6. לאחר עיון בחומר שהוצג לפנינו, לרבות הודעת הערעור ועיקרי הטיעון מטעם המשיבה, והאזנה לטיעוני הצדדים, הגענו לידי מסקנה כי נדרשת התערבות מסוימת במתחם העונש שקבע בית המשפט המחוזי - באופן שיעמוד על 8-11 שנות מאסר בפועל. עם זאת לא ראינו לנכון לשנות מקביעתו של בית המשפט המחוזי, שלפיה יש להעמיד את עונשו של המערער ברף העליון של המתחם - ומשכך עונשו יעמוד בהתאמה על 10 שנות מאסר בפועל.

יובהר כי אין בכוונתנו להקל ראש בחומרת המעשים שבהם הורשע המערער. עבירות מין מעצם טיבן וטבען פוגעות בגופן של הקורבנות, מבזות את כבודן ורומסות את נפשן. מי שמבצע עבירות מין ראוי להוקעה וגינוי, וככלל נחוצה מדיניות ענישה מחמירה, שתיצור הרתעה ממשית מפני ביצוע עבירות מסוג זה ותבטא כראוי את הסלידה ושאת הנפש שחשה החברה מעשיית שימוש בגופו של אדם ככלי ריק לסיפוק יצריו של הפוגע. כך במיוחד במקרים כגון זה שלפנינו, כאשר במעשיו של המערער גלומה אכזריות יוצאת דופן.

ואולם בלא לגרוע מהאמור, בין עבירות המין השונות קיים "מנעד" של חומרה - ומתחם העונש צריך שישקף את מיקומו של המקרה הקונקרטי על פני אותו רצף. בהקשר זה, שומה על בית משפט לתת את הדעת בין היתר לנסיבות כדוגמת קטינות של הקורבן, התמשכות של הפגיעה המינית על פני זמן, ביצוע העבירות בתוך המשפחה, שימוש באלימות קשה, וכיוצא באלה. נסיבות מסוג זה אינן מתקיימות בענייננו, ועל רקע זה נראה אפוא כי הן המתחם והן העונש שהשית בית המשפט המחוזי על המערער חורגים לחומרה מרף הענישה המקובל. כך, למשל, בע"פ 7867/11 מדינת ישראל נ' פלוני (16.9.2013), בית המשפט העליון החמיר את עונשו של המשיב מ-6 ל-8 שנות מאסר בפועל - וזאת בגין ביצוע מעשה סדום, תוך איומים בסכין, באישה שהסיע כטרמפיסטית ברכו (בפסק הדין לא נקבע מתחם עונש הולם). בע"פ 5949/13 שרחה נ' מדינת ישראל (17.3.2014), המערער הסיע את המתלוננת, שעמה היתה לו היכרות מוקדמת, ברכו - שאז סטה בניגוד לרצונה מן הדרך, עצר וביצע בה מעשה סדום בכוח ובאופן שהסב לה כאב רב. הוא הורשע בעבירות של ביצוע מעשה סדום, מעשים מגונים, חטיפה והדחה בחקירה - ובית המשפט קבע מתחם של 4-9 שנות מאסר בפועל, וגזר עליו עונש של 5 שנות מאסר (בצירוף מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת); בית המשפט העליון החמיר את עונש המאסר והעמיד אותו על 6.5 שנות מאסר בפועל. אמנם בענייננו הורשע המערער גם בעבירה של אונס ברצף המעשים שיוחסו לו באותו ליל נורא, ואולם המתחם והעונש הם חמורים יותר בהתאמה.

אשר לגזירת העונש בתוך המתחם - הצדק עם בית המשפט המחוזי כי יש לקבוע את עונשו של המערער בצד הגבוה של המתחם. פרט לאמור בגזר הדין כך נדרש גם על רקע ממצאי התסקיר, שלפיהם המערער עודנו מכחיש את ביצוע העבירה; מתנגד לקבלת טיפול ייעודי לעברייני מין; והמסוכנות המינית הנשקפת ממנו מוערכת ברמה בינונית-גבוהה לטווח ארוך. בהעדר אופק שיקומי נראה לעין, נדרשת ענישה שתרתיע את המערער מביצוע מעשים דומים בעתיד.

סוף דבר

7. התוצאה היא שאנו דוחים את הערעור על הכרעת הדין; ומקבלים את הערעור על רכיב המאסר בפועל שבגזר הדין, ומעמידים את מאסרו של המערער על 10 שנים בפועל.

בסיום הדברים, לא נותר לנו אלא לקוות כי המערער ישכיל לקבל על עצמו את האחריות למעשיו, יפנים את מידת חומרתם ואת הסבל שהסב למתלוננת, וינצל את האפשרויות הטיפוליות המוצעות לו בבית הסוהר על מנת לחזור למוטב.

ניתן היום, כ"ה בכסלו התשע"ז (25.12.2016).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט